Naum - comentarii J. N. Darby

Dacă cercetăm îndeaproape caracteristicile popoarelor care au fost în relaţie cu poporul lui Dumnezeu, probabil că vom găsi în fiecare dintre ele o anumită formă a răului care iese în evidenţă destul de clar. În toate cazurile, aceasta este la principalii vrăjmaşi ai poporului: Egiptul, Babilonul şi Ninive poartă pe frunte marca clară a ceea ce ele reprezintă sub aspect moral. Egiptul este lumea în starea ei naturală, acea lume din care a ieşit poporul; Babilonul reprezintă lumea coruptă lucrând cu putere, sub robia căreia a căzut poporul, iar Ninive este gloria orgolioasă a lumii care nu recunoaşte nimic altceva decât propria ei importanţă, lumea ca vrăjmaş declarat al poporului lui Dumnezeu, care este vrăjmaşă pur şi simplu prin orgoliul ei, care va fi judecată ca şi celelalte şi va dispărea pentru totdeauna în urma judecăţii Celui Atotputernic. Yahve a dat o poruncă împotriva ei: că nu se va naşte nimic care să poarte numele ei. Această judecată este la fel de simplă ca profeţia care ne spune despre ea şi aceasta nu cere multe explicaţii.

Profeţia începe prezentând caracterul lui Dumnezeu sub aspectul a ceea ce a suportat El din cauza orgoliului oamenilor. Dumnezeu este gelos şi Yahve se va răzbuna. Acesta este un gând solemn: oricât de mare ar fi răbdarea Lui, vine timpul când El va demonstra că nu suferă răul. Este şi un gând care aduce mângâiere pentru că răzbunarea lui Dumnezeu aduce eliberarea lumii de sub asuprirea şi mizeriea jugului vrăjmaşului, dar şi eliberare de pofte, ca aceasta să înflorească sub privirea blândă a Eliberatorului.

Fără îndoială, El permite mult timp răul şi nu este fără răbdare, cum sunt sărmanele noastre inimi; El este încet la mânie, mânie cu atât mai grozavă cu cât este dreptatea Celui care nu este niciodată nerăbdător. El este puternic şi nu lasă pe vinovat să treacă drept nevinovat*. Cine va putea sta în faţa indignării Lui sau cine va putea rezista mâniei Lui aprinse?

Dar aceasta nu-i totul: indignarea Lui nu este vagă, ca să distrugă fără deosebire atunci când îşi dă frâu liber, ci El este bun şi este o cetăţuie în timp de necaz. Când răul şi judecata se revarsă, răul care este prin judecată şi judecata căreia nimic nu-i poate rezista, El Însuşi este adăpostul sigur al celor care se încred în El. El Însuşi îi cunoaşte pe aceia. În ceea ce priveşte gloria vrăjmaşului, ea va fi distrusă, va fi ştearsă de pe faţa pământului şi va dispărea complet. Cufundaţi în plăcerile lor, îmbătaţi şi fără teamă, ei vor fi mistuiţi ca paiele uscate.

În Naum 1:11 întâlnim personajul despre care vorbesc atât de mult profeţii: asirianul care unelteşte lucruri rele împotriva lui Yahve. Versetul 12, deşi este cumva obscur, cred că se aplică la Israel. Vai! el însuşi, lăudându-se, în spiritul lumii, cu siguranţa lui şi cu puterea lui, va fi invadat şi va suferi revărsarea apelor mari, calamitatea de la Dumnezeu. Când acea calamitate va străbate ţara – cea a lui Israel – ei vor fi nimiciţi**. Comparaţi cu Isaia 28:18-19 şi Isaia 14:25. Această calamitate este împlinirea completă a judecăţii lui Dumnezeu, după care profetul spune că eliberarea lui Israel va fi completă şi definitivă. Comparaţi cu Isaia 10:5, 24-25. Jugul asirianului va fi zdrobit pentru totdeauna, iar puterea ostilă şi plină de mândrie a lumii va fi nimicită, în vreme ce stricăciunea şi răzvrătirea anticreştină vor fi fost deja judecate. Vestea cea bună despre eliberarea completă se va răspândi şi Iuda va ţine în pace sărbătorile sfinte.

Nu am nicio îndoială că invazia lui Sanherib a fost doar o ocazie pentru această profeţie şi este evident că sensul profeţiei este mult mai larg şi că judecata despre care vorbeşte este finală. Este încă un exemplu pentru ceea ce am întâlnit mereu în profeţii: o judecată parţială este folosită ca avertisment sau ca încurajare pentru poporul lui Dumnezeu, ea nefiind decât antemergătoare judecăţii prin care sunt arătate toate căile lui Dumnezeu. Cel rău nu va mai putea să-l tulbure pe Iuda, ci va fi definitiv nimicit.

Dacă Dumnezeu a permis ca Iacov să fie în întregime ruinat, aceasta a fost pentru că a sosit timpul judecăţii, iar acea judecată nu se opreşte acolo. Judecata a început cu casa lui, fără îndoială, dar nu se poate limita doar la aceasta. Care va fi atunci sfârşitul vrăjmaşilor poporului lui Dumnezeu, dacă El nu suporta răul la poporul Lui? Cetăţii Ninive îi rămânea să se apere, dacă putea, dar nu avea putere, iar acea groapă cu lei avea să fie invadată şi leii tineri urmau să fie nimiciţi. Ei nu se puteau apăra – vedeţi acelaşi raţionament în Isaia la sfârşitul capitolului 2 şi începutul capitolului 3: Iacov era judecat, toată casa lui Israel era cercetată şi distrusă, după care venea rândul lumii. Oricât de mare era orgoliul cetăţii Ninive, ea nu era mai bună decât alte cetăţi, la a căror distrugere contribuise probabil ea însăşi, pentru că Asiria şi Egiptul erau rivale de mult timp. Ninive urma să-şi vadă fortăreţele neputincioase, căzând ca smochinele la prima zgâlţâială a pomului; poporul ei va fi ca nişte femei fără putere şi ruina va fi totală. Focul urma să o mistuie. Nu există dubii că aceasta s-a împlinit istoric prin căderea cetăţii Ninive, dar împlinirea deplină va fi atunci când va reveni asirianul – şi spun aceasta nu cu privire la distrugerea cetăţii însăşi, ci la puterea care va stăpâni teritoriul acela şi va moşteni orgoliul ţării lui Nimrod.